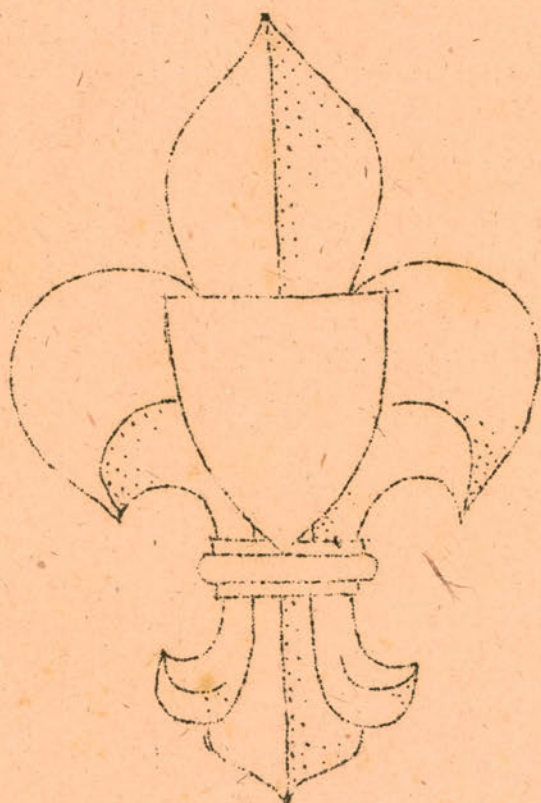

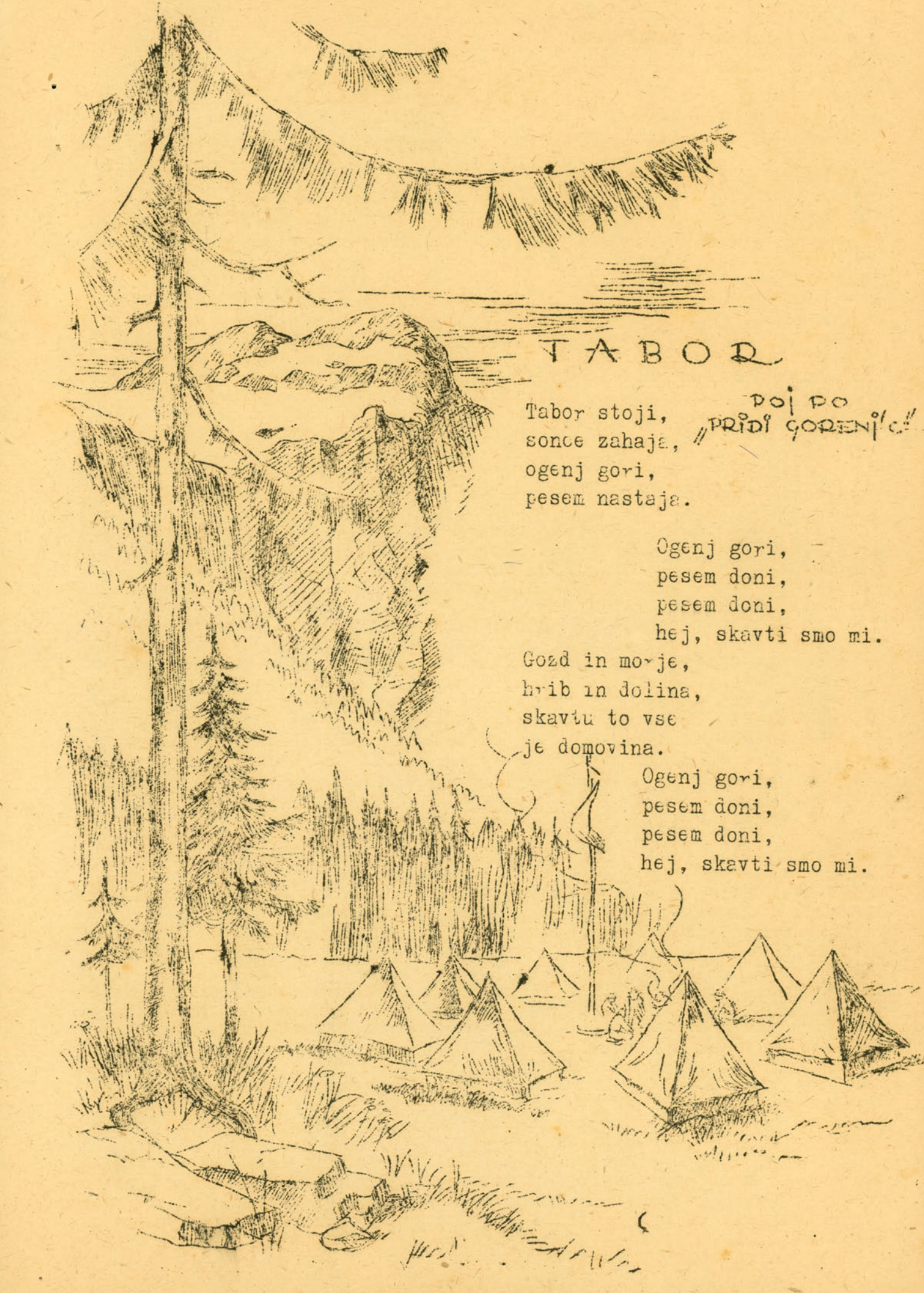

SCOUT

GLASILO I. SLOVANSKEGA SKAVTSKEGA STEGA

TABOR

Tabor stoji,
sonce zahaja,
ogenj gori,
pesem nastaja.

Ogenj gori,
pesem doni,
pesem doni,
hej, skavti smo mi.

Gozd in morje,
hrib in dolina,
skavtu to vse
je domovina.

Ogenj gori,
pesem doni,
pesem doni,
hej, skavti smo mi.

DAVI MEDVED

SKAVTIZEM

zadnjih mesecih se je v naših taboriščih skavtizem precej razširil. Vendar večina ljudi nima pravega pojma o tej organizaciji. Nekateri si predstavljajo skavtizem kot nekako športno društvo, drugi vidijo le pisano uniformirane lante in dekleta, ki tabore in igrajo razne igre, se gredo in dijanje in podobno. Le redki spoznajo, da je ta za mladino tako privlačna organizacija še nekaj več kot sam sport, več kot samo indijanstvo.

Skavtizem si je lord Baden Powell zamislil kot vzgojno organizacijo. Namen skavtizma je vzgojiti mladega lanta ali deklet v zdravega, odločnega člana človeške družbe, v idealista in praktičnega človeka obenem, ki bo sleheriku za zgled. Sredstev, s katerimi skuša skavtizem svoj namen doseči, so taborjenje, sestanki, igre. Način skavtske vzgoje je nov izum. Skavtizem vzgaja neopazno, neprisiljeno, na prijeten način, skratka naravno.

Bistvena značilnost dobre skavtske organizacije sta discipliniranost in samostojnost njenih članov.

Discipline ne uvaža z militarističnimi metodami, ne več ne vaja mladega človeka na prostovoljno disciplino, kajti skavti svoje voditelje sili izbirajo in jim obljubijo pomoč.

Obenem pa navaja mladega človeka na samostojnost, da mu ne bo treba vsake stvari pokazati, ampak da bo znal sam kaj narediti. Je voliču daje naloge, ki jih mora sam napraviti in ki sam zanje odgovarja. Samostojnost, lastna pohoda in veselje do odgovornosti so odlične skavtske lastnosti.

Na skavtsko vzgojo je značilno, da odrasli nimajo neposrednega vodstva mladih. Oni so samo za nasvetstvo, vse drugo opravi mladina sama. Osnova skavtskega delovanja je vod, ki druzi pet do sedem mladih lantov ali deklet. Vodi jih vodnik (voj), ki prav toliko star kot drugi, njim enak. Tako ni nevarnosti, da bi bil voditelj tistim, ki jih mora voditi, očitajen, kajti sam ima iste težnje in želje kot oni, ni se mu šele treba vživljati v njihov značaj. Pri odraslih je to marsikdaj težko. Seveda zahteva to od vodnika precejšnjih sposobnosti. Zato bo skavtizem le tam dosegal uspehe, kjer si bo steg znal izšolati dobrih vodnikov.

Na vodnih sestankih se skavti uče različnih praktičnih stvari, dobivajo ideološki pouk in se igrajo. Vse poteka na zabaven, neprisiljen način, ki nima nič skupnega s suhoparnim šolskim poukom. Od časa do časa tekmujejo vodi ali čete med seboj v raznih spretnostih in dvigajo s tem borbenost članov ter jih s tekmovanjem pripravljajo do tega, da čim bolj sodelujejo pri sestankih.

Taborjenja služijo predvsem razvedrilu, imajo pa tudi polno drugih namenov. Skavti naj se s skupnim življenjem navadi na red in disciplino. Ravno tako se mora naučiti nešteto praktičnih opravil, ki so v zvezi s tabornim življenjem in bi se jih zlasti mestni sicer težko naučil. Vse pa se dogaja sredi krašne narave, ki jo mladina vzljubi in jo začenja obiskovati ne samo na skavtskih taborjenjih in izletih, temveč ob vsakem prostem času.

Skavtizem propagira brezen in bratstvo med narodi. Skavti vsega sveta se spoznajo na mednarodnih taborjenjih (jamboree), kjer sklepajo poznanstva in prijateljstva člani vseh ras in narodov. Ve ljudi jih ne vera ne barva kože. Tu izginejo vsi predsodki o manjvrednosti. Vse druzi iste ideologije na široki podlagi.

Ima pa tudi široka skavtske ideologije svoje meje: ni skavtskega duha brez osnovnih resnic o najvišjem bitju Bogu, o pravosti, o domovini. Kjer te resnice zanikujejo (totalitarni režimi), tam ni mesta za skavtizem. Če bo skavtski duh kdaj prevzel mladino vsega sveta, bodo izginila nasprotstva in spori med narodi in državami. Naš cilj je lep, naše delo koristno.

BOR

ZAKAJ BI NE BIL TUDI TI MALO VEČ SKAVTA!

Malo več skavta? Kako pa je to? Saj je vendar tako, da ali sem skavt ali pa nisem? Vpišem se k skavtom in sem skavt. Toda nekaj drugega je biti pri skavtih in nekaj drugega imeti skavtskega duha. Čeprav nisi pri organizaciji, si lahko mnogo boljši skavt kot marsikdo, ki nosi uniformo, tabori in se udeležuje sestankov.

Razvijaj v sebi naravne kreposti, zlasti tiste, ki omogočujejo in oplešujejo skupno življenje ljudi, pa boš razvijal tudi skavtske kreposti.

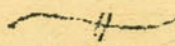
Mogoče ti že dolgo ni nihče rekel: *g o v o r i r e s n i - c o*. In morda se že dolgo nisi kontroliral v tem oziru. A vendar sta zadržanost in neiskrenost lastnosti, ki škodujeta tvojemu značaju in zastupljata skupno življenje.

K o r i s t n o s t in *p r i p r a v l j e n o s t* *p o - m a g a t i* drugim, ti dve lastnosti ti mogoče nikdar nista bili prav blizu. A vendar, kako hitro lahko koristiš drugim! Če hočeš koristiti, moraš dajati. Dajanje je pa težko, ker se najbrž bojiš, da boš imel ti potem manj, če boš drugim kaj dal. Toda ne boj se. Če za denar so gospodarski in trgovski znanstveniki dognali, da je dobro naložen, če ga daš v dober namen: na nekak, rekli bi, skrivnosten način se z obrestmi vrača. Kaj bi se potem bal za druge stvari, za katere veljajo matematični zakoni še mnogo manj? - Toda praviš: "oram najprej nekaj biti, nekaj postati, potem bom šele mogli dajati. Toda dajanje je krepost, krepost si pa človek pridobi samo z vajo. In kako boš dajal nekoč, če se zdaj prav nič ne vadiš. Morda kaj velikega res ne moreš še dajati, ker si še nedograjen. Toda ni mogoče, da bi v ničemer ne bil višji, izkušenejši kot kdo drugi. Daj, posreduj mu ta "več", ki ga imaš, ne dajaj svoje luči pod mernik!

Bodi *p r i j a t e l j* vseh! Ne boš napačno razumel, kajti kaj je res pravi prijatelj, veš, in veš tudi, da ga v življenju redkokdaj dobiš. Lukaj to pač mišljeno: bodi prijazen, bodi pravi tovariš. Bodi tak, da se dalo s teboj pogovoriti, bodi strpen in inej razumevanje za druge.

Bodi *v i t e š k i*! Viteški! Kako tuja, daljna, srednjeveška se nam zdi ta beseda in seveda tudi viteštvo samo. Morda nam gre celo na smeh, češ, viteze se pa res ne bomo šli. No, pa zamenjajmo besedo z drugim izrazom: Plemenitost ali - po Slomškovo - "žlahtnost srca". To nam ni več tako tuje in daljno. A ne predstavljaj si plemenitega človeka s svetniškim sijajem okrog glave. Res pa je, da plemenito delo človeka najbolj vidno povzdigne nad živel in po plemenitem delu človek sam v sebi najživeje doživi svoje človeško dostojanstvo.

Bodi vedno *d o b r e v o l j e*! Tudi dobra volja je krepost in ni tako lahka. Morda ti je narava dala smejoč obraz. Toda včasih si pa le nateknjen in zagrenjen in daš svoj žolč občutiti vsej svoji okolici. Takrat se zadržuj in privošči drugim veselje. Tudi ob najgorenkejših spoznanjih ohrani spomin na vesele ure in upanje, da se bodo še povrnila. Kolikor moreš, pomagaj v svoji duši do zmage tejle misli: Konec koncev mora vse, kar se zgodi, le biti dobro in smotrno. In ta misel ti bo vir stalnega zmernega optimizma.

MNOGI MISLIJO, DA JE KREPOSTNO VEDENJE DO BLIŽNJEGA ALI Z DRUGO BESEDO, LJUBEZEN DO BLIŽNJEGA, LE NEKA NAVNA FORMA, KI SE BO NJE KORISTNOST SPOZNALA ŠELE NEKJE V ONOSTRANSTVU. TO MIŠLJENJE JE NAPAČNO, KAJTI LJUBEZEN DO BLIŽNJEGA JE TUDI ŽIVLJENJSKO ZELO KORISTNA IN KAR NAJBOLJ DONOSNA. Carnegie.

Triglavska obala

S A M O V Z G O J A

Morda še nikdar v življenju nismo tako občutili, kako zelo nam je potrebno premagovanje samega sebe, ko svojim čustvom in željam ne smemo puščati, da se razbohote po svoje, marveč da jih z železno voljo čuvamo v mejah, katerih ne smejo prekorati, kakor v današnjem življenju. Marsikdo se bo ironično posmehal: Danes naj brzdamo svoja čustva in želje? Saj vendar živimo v času, ko je svoboda na vrhuncu! Vendar počasi! Pomislimo in spoznali bomo, da je svobodi najbližja stopinja razbrzdanost! Ni vemo, kam pelje razbrzdanost, prav zato moramo premagovati samega sebe.

Samovzgoja je težka, večina nas je niti ne pozna. Poznamo vzgojo šole, cerkve, doma, morda še te ali one organizacije, samovzgoja pa nam je mnogokrat nekaj odmaknjenega. Vzemimo primer: ves besen si na svojega tovariša. Že dvigaš pest, da ga boš udaril. Tedaj se zavej, stej do sto in roka ti bo omahnila. Jeza bo prešla, vidva pa sta ostala prijatelja. To je že skromen korak samovzgoje.

Skavtizem je viteštvo moderne dobe. Včasih so bili vitezi borci svojih gospa, svojih kraljev. Borili so se za propadajoča kraljestva. Mi pa se borimo za propadajoče carstvo volje. Ni nam lahko življenje. Trdo in bridko je, pijemo ga po požikih, kot pelin grenkih. Zobje se stiskajo, pesti se krčijo v onemoglem srdu, a v tem ni rešitve. Rešitev je v pametnem molku, v samopremagovanju je rešitev našega časa in nas samih.

Odpuščanje je težko. Bog sam nas uči odpuščati, zato mora odpuščati tudi vsak izmed nas. Kakšen bi bil svet brez odpuščanja? Danes bi ga že zdavnaj več ne bilo. Krivica je vedno na poti. Niti ne zavedamo se ne, kako jo vsak trenutek prizadevamo komurkoli svojih bližnjih. In kakor tvoj bližnji odpušča tebi, tako stori ti njemu! Če ti ne boš odpuščal, tudi ti nisi vreden, da ti odpuščajo drugi. Torej: premagaj se in odpusti! Začetek bo zelo težak in celo smešen morda, kmalu pa boš občutil sladkost odpuščanja: tvoja duša bo prepričana, da si storil dobro delo. To je že drugi korak samovzgoje, ki meji na ljubezen do bližnjega.

Vsi poznamo dolžnosti, tiste drobne vsakdanje dolžnosti. "Bom pa jutri!" Kaj pa, če te jutri več ne bo? Potem je vseeno, boš dejal ti, otrok svojega časa! Ni vseeno, morda za tvojega sočloveka ne. Opravi to, kar moraš! Dva, tri dni boš ves nesrečen, pozneje pa boš uvidel smisel dolžnosti.

Ali kaj paziš, kadar govoriš? Naj ne bo vsaka prva beseda v stavku "jaz"! Čemu bi samega sebe tako poudarjali? Saj nismo najboljše! Ljudje smo si vendar tako podobni v slabem in dobrem. Tvoj prijatelj je prav tako dober, kot si ti slab. Premaguj se; kadar govoriš, misli bolj na druge kot na samega sebe, pa boš lepše in bolje govoril. Kadar imaš željo, da bi govoril nekaj grdega, morda resničnega ali celo zaganega o svojem sosedu, stopi rajši h knjigi in prečitaj stran ali dve, da te bo minila želja. Vsak rad vidi, da ga pusti pri miru, kakor ti želiš, da te drugi ne obrekujejo. Ne delaj hudega nikomur, če mu drugega ne moreš! Beseda, dobra ali slaba, je kot v veter vrženo seme, ki se razprši na vse strani. Kaj bomo torej izbrali, dobro ali slabo seme za našo leteto? Menda vsak ve, kaj mu je izbrati!

Strasti poznamo. Strasti so v nas, močne in velike, mnogokrat silnejše od samega človeka. S čim se borimo zoper strasti? Za to imamo voljo. Toda mnogokrat volje manjka. Kje naj jo vzamemo? Če luči primanjkuje petroleja, ga prilijemo iz steklenice in luč zagori znova. Ali pa je tudi kje kaka posoda z voljo? Ne, volje je v nas samih, kolikor hočemo. Iz nas samih jo moramo pridobiti. Privzgojiti si jo moramo. Premagati in zatreti je treba v sebi vse, kar je nezdravega. Straneti moramo po odpuščanju, ljubezni in popolnosti. Kdo bo premagal sebe, bo premagal svojega največjega sovražnika!

VIR

MILADA OBČINA

Školska organizacija sloni na načelu samouprave in samovzgoje. Kako je to načelo razumeti, naj pokaže tale primer iz nekega drugega področja. Zanimiv je tudi z drugega stališča.

V knjigi "Schule und Charakter" poroča znani švicarski pedagog Dr. W. Foerster o zanimivih poskusih izboljšanja šolske discipline, ki so jih napravili v Ameriki. Do tega je Amerikance vedla praktična potreba, po kateri se oni tudi sicer vedno ravna.

Na nekaterih ljudskih šolah v delavskih okrajih je bilo disciplino zelo težko vzdrževati. V odmorih je moral biti na dvorišču policaj, ki je pazil, da se ne bi učenci med seboj le prehujo pretepali.

Na takih šolah so začeli uvajati nov vzgojni sistem, ki sloni na načelu samouprave (self-government) in ga imenujejo "school-city system". Šola je urejena kot občina v malem. Tako n. pr. učenci na zavodu Lagrange-City v Toledu (Ohio) sicer nimajo popolne samouprave, vendar pa pri upravi šole uspešno sodelujejo. Volijo si župana (the mayor), nadzornika za zdravstvo, blagajnika in tajnika, in sicer župana samo iz najvišjega razreda. Voliti smejo vsi razen iz prvega razreda. Teden pred volitvami je pripravljelni zbor (nominating convention), kjer v kratkih govorčkih (nominating speech) učenci predstavijo svoje kandidate. Ti zbori so za vzgojo zelo pomembni. Mnogi se namreč popolnoma spremenijo, samo da bi bili tudi sami nekoč lahko izvoljeni.

Po volitvah se izvoljeni opravniki vedno posvetujejo s šolskim ravnateljem, ki jih navaja k demokraciji. Sami tudi lahko poravnajo kake spore in prestopke, ki bi sicer zahtevali disciplinski postopek. Svoje tovariše morajo lepo na prijateljski način svariti in pregovarjati. To stori tem lažje, ker jih sošolci spoštujejo in radi poslušajo, ker so si jih pač sami izbrali. Na takih šolah je disciplino lahko vzdržati, ker se s pomočjo samouprave pospešuje to, kar imenujejo "reverence for law and order" (spoštovanje pred zakonom in redom). Podoben sistem so uvedli tudi na nekaterih švicarskih šolah in se je tudi tam obnesel.

#ZODOVA BADEN : Sonce nas prej prisili, da odložimo sukno, kakor veter. Ljubeznivost, čut, pripravljenost in razumevanje mnogo hitreje spremeni mnenje kakor pa vse nasilje in besnenje.

CARNEGIE

RIS

LOGORSKA VATRA

Na večer, kada se smrači ikada se gustom sumom među crnogoričnim stabaljem počnu šuljati nemi rni šumski duhovi, vrcne iz čistog mladenačkog srca jedna iskra i zapali krijes. I goskora, uz pucketanje sitnih jelovih, smrekinih ili borovih graničica plane vatra, svjetli, bleštavi oganj, koji možda u isti trenutak plamsa i negdje na domaćim ognjištima pitomih kućica, što čekaju, da netko dođe iz daljine i da ogrije omrzle ruke.

Bukne vatra, onaj bljesak, koji je Prometej ukrao mitološkim bogovima i donio ljudima i zbog koje je za kaznu bio prikovan na pećinu. Bio je junak. Donio je zemaljskim bijednicima - toplinu ognja.

Noć je. U šumi, na onoj stoljetnoj crnici zemlji, u svježem čistom visinskom zraku, negdje kraj gorskog jezera gori vatra. Zar je to uistinu slučajni spoj svih onih elemenata, što po naziranjima grčkog mudraca sastavljaju svijet, ili je to božanski dah Stvoritelja, koji je dao, da se mlade duše napajaju na izvorima Njegove prirode?

Buknuo je oganj, simbol znanja. Upaljenu zublju nosio je olimpijski trkač otvarajući svečane igre, na kojima je mladež pokazivala svoje umjeće, spretnost, vještinu tijela, ali i snalaženje, okretnost i jakost duha. Luč - svjetli i danas kao znak istine.

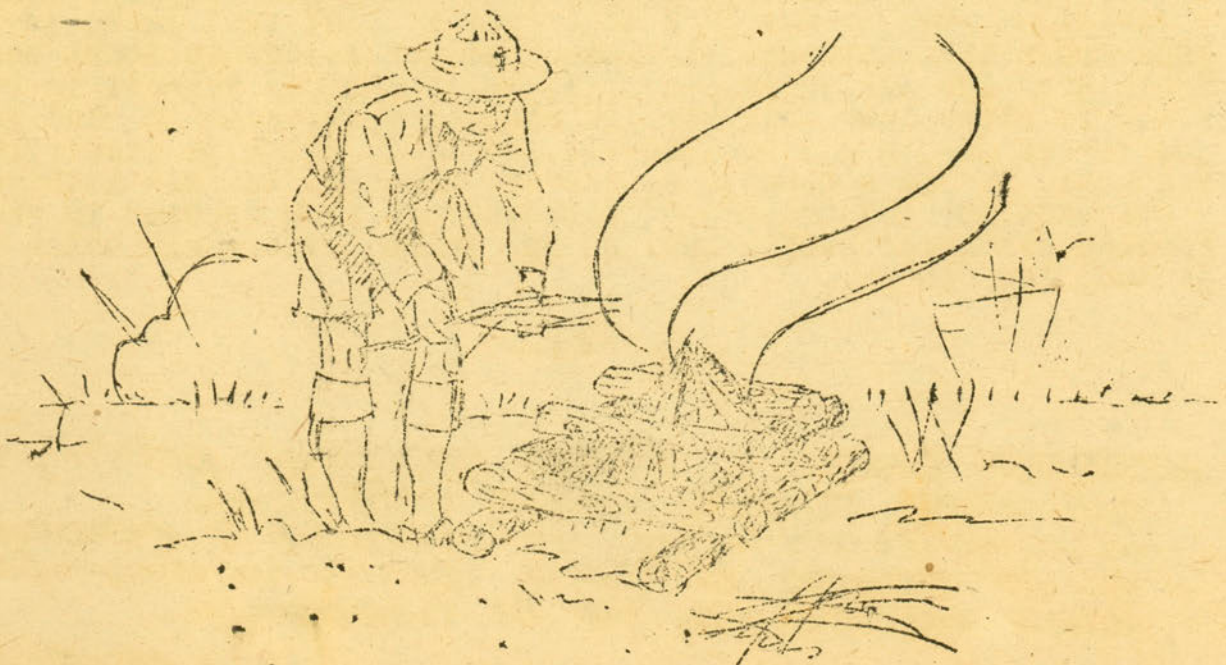
Možda će jednost. osjetiti čovječanstvo potrebu da u znaku tog svjetla, tog ognja, te luči, te zubije zapali vatru ljubavi!

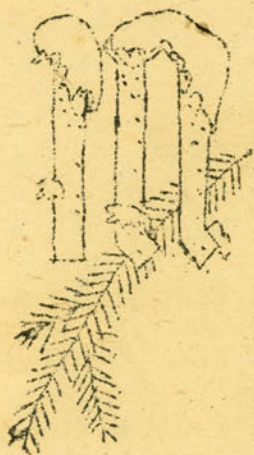
Uz tu logorsku vatru skupljaju se u noćnoj temi mladi ljudi, koji su ovamo dohitili da se u čistoći svojih duša, u divnoj čistoj prirodi oplemene i okrijepe.

Zvori je pjesma. Odzvanja daleko u dol i javlja se kao meka glazba vječnog idealizma nove generacije mladih ljudi, što duboko vjeruju u pobjedu - Duha.

Plamsa oganj.

Nekod su tako gojili Ivanjski krijesovi.

raz je v deželi, mraz trka na okna, na vrata, na stene...
Mraz trka na srca vseh. Mraz trka tako globoko, kamor
ne sežeta usmiljenje in ljubezen.

Vem to, vsaj razumeti skušam, kajti zebe me prav
tako kakor slehernega, ki ga srečam. Toliko mrzlih dni
tavam že po vele mestu in nič me ne ogreje. Tako mrzle
so te električne svetilke, tako tuje. Tu so prešerne
izložbe, majhne in velike, vsebarvne, svetle in bogate
na videz. Gledam jih pa odhajam hladan, s hladnim srcem.

Hodim tu in tam, preko križišč, po razsvetljenih
trgih, čez mostove mrzle reke, po stezah, tihih in mol-
čecih, ki vodijo v predmestja. Tam stanujejo revni ljudje.
Toliko bede in trpljenja podoživim na teh vsakdanjih
potih...,toliko zledenelega, skoraj neobčutenega gorja.

Tako srečavam poleg drugih, ki hite mimo razsvetljenih, velikih
izložb, koga? Vi poznate vele mesto; ali ga ne poznate? Če še niste
bili v njem, včasih ste brali knjigo o takem mestu. Ale ste že brali
o prodajalcih časopisov? O mrkih, majhnih ljudeh, ki kriče ves mrzli
večer venomer eno in isto besedo?

"Časopis..., časopis..., časopis...!"

Jaz jih vidvam sleherni večer v vele mestu, premrle,
lačne in uboge. Tako usmiljen je njih glas! Poslušam, kako sirotno,
brez odmeva, hladno done njih klici. Kaj naj jim povem v tolažbo?
Kaj naj jim rečem, da bodo njih ovenela srca občutila dih sočustvo-
vanja?

O, vsem, ki nimajo, kamor bi svoje premrle roke položili, vsem,
ki nimajo ne jasele in ne dobrih, tolažljivih src: Mir vam bodi v
teh dneh, mir, kakor ga želi Gospod! Kajti Gospod je tudi pri vas,
pri vas vseh, ki nimate vina-ja, ne jasele, in pri vas, ki nimate
domovine.

Trast

Jabuka

okovi kipe i miris se toči
iz plodova sa krošnje.
Od gladne žudnje nabrekle oči
svijetle kao dvije prošnje.

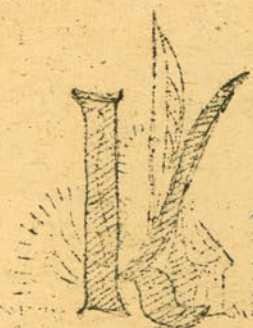
I kao rijeka u prozirnost dana
lije se rumena zrelost,
sladkoćom puca jabuka rana
i u meni podžije smjelost,

da posegnem rukom u visine
za jabukom, što se nuda,
da je možda već sutra ne skine
nečija ruka tuđa.

Ali pred plodom ispod lista
ruka mi klone i stane:
u zreloj punini jabuka blista,
najljepše samo sa grane!

ROGA

POT NA JEZERO

malu ko sem legel in zaspal, me je prebudila hladna roka. Prilgala se je luč in me zbodla v oči. Odprl sem jih kakor na kortu hudih sanj. Zunaj je bila tema; videl sem jo za zaveso na oknu in nisem verjel, da je jutro. Jutro je bilo še daleč, čeprav je noč v avgustu vendar tako drobna, kratkočasna, poletna noč.

Mesečine ni bilo zunaj in tema ne vabi rada ljudi; še živali beže ponoči k luči.

A to je pot na jezero, jaz sem vedel. Zato me budi. In mi je bilo vseeno, ali utripajo odvečenele zvezde nad dolino ali ne, ali je pot svetla, ali se lum skriva globoko za planinami. Tisti trenutek sem imel željo, da bi slišal strastno moč planinske sape pred nevihto, da bi kljuboval sirovosti in bliskem izpod neba. Zakaj pot za mladega človeka je mikavnejša in lepša, če so na poti zapreke.

Pot na jezero... Jezera sem imel vedno rad, menda zato, ker sem v mladosti sanjal o njih.

Ugasnil sem luč in tiho zaprl vrata za seboj. Toliko je ljudi, ki radi spe to pozno uro, da sanjajo tisto, česar jim ubite misli počnevi ne povedo! Le mladim ljudem, ki bi radi skrivnostim v samoti in občutjem na divjih, neznanih stezah do dna, le njih ne priklepa prašna postelja na svoje poležane prsi; v njih je mladost.

In jaz hočem biti mlad.

Zunaj barake utripa tema, gomazi, in razvlečeno, neskončno dolgo je šumenje reke, ki budi čujčnost. Tam proti vrtom zamira hod svežih korakov in se zgubi v večni pesmi Drave za taboriščem. To so naši. Nihče v tej pozni uri ne ve, kaj hočemo, kam gremo, nobeden ne ve, kakšni so naši nameni.

V temi slutim dvoje postav pred seboj in prijatelja poleg sebe, ki me je zbudil. Stojimo in čakamo nekoga od naših. Molčimo. Greh bi bil skruniti to globoko tišino, v kateri si odpočivajo ljudje, živali in zemlje.

Čez dve minuti zaslišimo žvižg, kakor da bi zacvilila podlasica v travi. Gremo. Tisti, ki je žvižgal, gre naprej, mi za njim. Onkraj mostu je razpotje. A tu ni nikogar, ki bi povedal, po kateri poti so šli naši. Tu ni nikogar, ki bi nam pokazal. Poti na jezero je pa več in mi bi šli radi vsi skupaj. Vsi smo mladi in mladi hočejo vendar skupaj. Lepo je, če se mladi fantje med seboj razumejo. Ali so šli skozi Tristach ali za Travo? In grava dva v eno smer, dva v drugo. Eden od nas ostane na razpotju. Treba je poiskati zvezo.

Med potjo prisluhneva enkrat, dvakrat, na vsakih deset metrov. Pričakujeva žvižg ali koga od tistih, ki so šli pred nami. Počakali nas bodo, so dejali, na robu gozda ali sicer kjé v zatišju, da ne bi bili komu po nepotrebnem zaštrahove.

Čez dolgo časa pridemo skupaj. Leže ob grmovju v travi, naslonjeni na telečnjake, in nas čakajo. Tu in tam se zbudi glas, čisto zamrl skoraj. Potem čepimo v gručah in si šepetamo, tiše skoraj kakor trava. Potem prejme vsak nekaj za pot. Raznovrstne potrebne stvari: štor-ska krila, okovane količe, vrvi ali motvoz v klobčiču, kotlič ali vrečo hrane. Eden vzame to, drugi ono. Ko zmanjka, se uvrstimo brez povelja; vstajamo in preizkušamo korake. Ko se dvigne poslednji, je vrsta že dolga, a še daljša, skrivnostnejša se zdi v temi.

stopamo kraj poti po mehki, izhojeni stezi. Prvi se ne ozira po zadnjem in zadnji ne doseže z očmi vodnika na čelu; pregosta je tema. Pretemna je noč. Nikjer ni slutiti luči in zvezde se ne prikaže na nebu; zdi se mi, da mora biti močno oblačno, morda prav nizko, zakaj obrisi gora visoko nad nami se ne vidijo. Gotovo so zaviti v težke, napojene megle. Tako tonemo v noč kakor čudni, skrivnostni popotniki.

Če bi nas videl tuj, neznan človek, bi ne mislil dobrega o nas. Toparji bi bili, ki buče strahove v polnočnih urah in ne privoščajo miroljubnim ljudem kratkega spanja.

Zato stopamo tiho in še tiše, da bi ne stovile komu krivice. Če s ne ne moremo plašiti, ki se napaja ob tem času v hladnem planinskem potoku, in boječega jeza, ki si išče črvov med šumečim listjem, nočemo vznemirjati. Vse ljubimo živali.

Včasih se oglasi kratka vodnikova beseda spredej, ki opozarja na jašek ali na kamen, ki se je bil žvalil s pobočja na sredo poti. Beseda vodnikova se ponavlja od enega do drugega, od prvega do predzadnjega, dokler prvi z onjem ne umre. In spet se zdi, kakor bi ne bilo nič. Lmo. Opozorila se ponavljajo: kakor bogati odmev gora so, ki jih ne vidimo. Oddaljena reka je že skoraj utihnila: nič več ne buči. Zdaj pa zdaj zaklepetajo stopinje, če je pot kamenita, pa spet umro v mehki travi in včasih se zakreše iskra pod okovanim čevljem. Kakor kresnica v travi.

Pot na jezero...

Ko že dolgo sopihamo v hrib, se mi zdi, da delamo velik ovinek. Hrib ne pusti sesti do živca. Koor hoče nanj, koor hoče do jezera, mora po dolgi poti n okrog. Pot je vendarle složnejša. Visoč morda že hodijo ljude po tej poti, gotovo mora biti speljana po najbolj pripravljenem kraju.

Globoka sapa nam izkiva iz prsi. Če gredo prvi prehitro, se oplašajo zadnji in spet spravijo korake v enakomeren, skoraj počasen ritem. Tako se najbolje hodi v gore: počasi in zaresljivo. Tudi počasi se daleč pride.

Ko smo sto metrov naprej, slutimo globel ali grapo na levi: za spoznanje hladni zrak nas opazi; ali je veter, ki si utira pot s poseke, ali je hlad, ki se cviga iz potoka? Vodnik opozarja na prepač, zato previdno stopamo drug za drugim, dotikajoč se skoraj navpik odrezanega pobočja na desni. Vrhovi dreves šume. To šumenje občutim kot izraz bojazni, trepetu. Selest utripa, utihne, pa spet plane. Nato znova prevladajo naši koraki. Videti ni ničesar, kvečjemu domneva se mi, da gre nekdo pred menoj; niti obrisa njegovega ne vidim. Tem pa, da je, da gre. Slišim ga, kako vzdihuje.

Čez nekaj časa začnemo stopati po ravnem. Noge se lagodneje prilagajo kolovozu, ki je ponekod mehak, prozno vdirajoč se, gladek. Taka so tla v gozdu: prijetna, da bi jih pobožal kakor ljubljeno bitje. Na cilju smo skoraj. Vsi vemo to; povedal je prvi v vrsti, ki ve za pot.

Te smo iz gozda. Po senožeti gredo nam veter bije v obraz. Noge nekaj časa opletajo po nizki travi, potem spet zavijemo v gozd.

Mzla, dobro kaplja kane na toplo čelo... Dež? -

Naj pada! Jelim si nevihte!

Ne vem, ali nas je ogenj že čakal, ali so ga tako hitro zakužili, da nisem opazil. Plamenčki se ovijajo okrog mahih smrekovih vejic, objemajo jih in ližejo. Ob vsakem drobnem pokljudu v nalomljenem fratju vznikne iskra, pozene visoko in še više, potem ugasne. Tisoč isker na minuto prasketa v črnem zraku. Za debli krog in krog rastejo sence, močnejše so, silnejše od dreves samih. Še sence nas sodelge kakor sence velikanov, polč-ugih ljudi. Zdaj razumem, zakaj toliko strahov na svetu.

Kaplje padajo. Smreke molče, sapa se je umirila in ogenj po-
božno plapolala. Mi postavljamo šotore: zabijamo kline, napenjamo
vrvce, cepini rijejo po zemlji. Tu je tekma med nami in dežjem.
Pog ve kdo bo zmagal? Mi smo mladi in verujemo v zmago; kdo more
imeti močnejšo vero od mladega človeka? Lato si vsi prizadevamo,
kar se da hitimo. V nas je moč, kljubovati hočemo silam v naravi!

Zdi se, da se sene onkraj ognja prerokajo, tepo da se, a to
je prevara. Mi postavljamo šotore, vsi kakor eden, z enim samim
dobrim namenom. Še na misel nam ne pride, da bi se prepirali. Če
bi se, bi zmagel dež.

Tako pa smo zmagali mi: preden nas je mogel namočiti, je bilo
postavljenih pet belih šotorov. Pili smo pod streho. Tam pa se je
dušil ogenj, ki so v njem cvrčale goste kaplje. Dež je pel po plat-
nu, pod katerim smo prisluškovali s ponosom zmagovalcev.

Prijetna simfonija, čisto preprosta, brez višajev in nižajev,
enakomerna, šumeča nas je vse opojila in uspavala. Kako prijetno
je toplo dihati pod odejo in se bojevati z dežjem!

Jutro je prišlo polagoma. Mrko jutro, čudna, nenavadna otrplost.
Vlažen vzduh in smola se mešata v naših nosovih. Smreke tišče
svoje mokre veje k sebi. Dež je prenehal. Le kaplje, ki so se na-
trale med igličevjem, odpadajo kakor prozorni lešniki, vse debele
in teške. Nad hribom se trgajo sive, obnemogle megle. Nemarno se
plazijo po vršičkih smrek, dvigajo se in zavijajo v stranske doline.

Stojim na robu gozda in molim jutranjo molitev. Zdaj smo blizu
jezera, skoraj tik pri njem. Zemoljka, zelena voda. Oziram se na jug
in molim, da bi bilo sonce, da bi premagalo te nadložne, počasne
oblake, da bi posijalo na jezero. Jezero v soncu je biser.

Se se trgajo megle visoko v zraku in odtenek sončne luči pro-
dira skozi razporek. Silna skala Dolomitov se zasveti nad nami
kakor oltar.

V nas je prijetno veselje. Mi vemo: Še nebo je veselo naše vr-
nitve k jezeru, v naravo.

SINJI GALIZ

PLANINA IN ORLIJA KDELJUT

vačam se iz mesta v Gorjane. Za teden dni sem jih bil zapustil, kribovsko vas, ki mi je poldrugo leto domači kraj, pa sem že občutil veselje ob povratku.

Pot iz doline h Korčnu ne pelje daleč stran mimo cerkve. Zakaj ne bi zavil po strmi poti malo na pokopališče? Pavno večernice zvoni. Večernice pred navadno nedeljo.

Zvežene so kamnite stopnice na pokopališče in drobno moriš stopsti. Višje kot moz je pokopališko obzidje, da ne vidiš čez. Ozek je vhod na pokopališče in takoj si med grobovi.

Zvonarjeva roka zvonove ustavlja, ritem zvonjenja se zmeša, še enkrat zabrni veliki zvon in utihne.

Da, tretjo vrsto zdaj prekopujejo. Grob stare Bregarice je zadnji. Toda ne! Bregarčin grob se je bil že usedel. Tamle je pa svež grob. Beli trakovi na vencih. Kdo je neki med tem umrl?

Trakovi šeleste, ko jih privzdigujem in gledam napise. Taki so kot vedno. Ljudje prepuščajo vrtnarju izbiro in vrtnar v trgu jih ne pozna mnogo. Vendar: vенец z rdečimi vrtnicami! "Zadnji pozdrav Ivanu. Prijatelji." in na drugem traku: "Nihče pa nima večje ljubezni kakor tisti, ki da življenje za svoje prijatelje."

Dršajoče stopinje od cerkve. Zvonar je bil odzvonil, v dve gube sključen se vrača v mežnarijo. Predaleč je bil, da bi mu zeklical, in kraj presvet. Se nekaj zamolklih korakov po veži mežnarije.

Ivan...Kateri neki? In: ...življenje za svoje prijatelje? Ne pridem nikamor z mislimi.

Sobotno popoldne. Po večernicah. Okrog cerkve samota. Na zgornjem koncu pokopališča so nagrobniki beli v soncu, nekaj železnih križev stoji postrani; te človek opazi. Pokopališče se zgoraj zaje-da v breg, obzidje ne moli iz zemlje, temveč je nasip bregu. Pobi-dovje in travnik silita po blagoslovljena tla.

Logar! Da, logar sedi nad pokopališčem v travi, dobro poznam njegov lovski klobuk in suknjič poznam. Skornji se mu skrivajo v travi. Gotovo me že dolgo gleda, a jaz njega nisem opazil.

Zakaj je mrk danes?

"Kaj pa vi?" ga nagovorim.

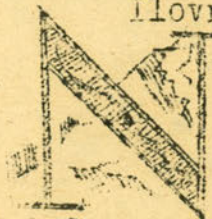
"Vasujem." Gledam ga. "Pri Ivanu," doda.

"Vasujete? In pri Ivanu?"

"Prihajate iz mesta, kajne? Ne veste še. Mlinarjev Ivan leži tu. In jaz vasujem pri njem."

"Mlinarjev Ivan iz Gorjan? Saj sem še v nedeljo govoril z njim v mestu." Rekel mi je bil, da ima že počitnice in da pojde drugi dan z nekaj sošolci taborit.

Ilovnate kepe na Ivanovem grobu se svetijo...

Na Goropečnikovem lazcu so si v ponedeljek postavili dva šotori.

Logar je pripovedoval.

"Tam, kjer jase šega globlje med borovce. V torek sem bil pri njih. Da bi jim naročeval, naj ne plaše divjačine, ni bilo potrebno, ker je bil Ivan zraven. Moral sem ostati do poznega večera pri ognju. Ivan mi je razložil njihov načrt za prihodnji dan: na skrbino bodo šli. Gor da pojdejo skozi Luknjo, nazaj pa čez Previs. Ponudil sem jim svoj cepin in vrh, pa so že oboje imeli. Ponudil sem se še, da jim varujem taborišče, ker sem vedel, da bi tudi tisti rad šel, ki je bil določen, da ostane doma. Hotel sem tako in tako opazovati srnjaka, ki se prihaja na Goropečnikov laz past.

Drugi dan je bil dan, ki ga je naredil Gospod: modrina neba je bila globoka, niti tik nad obzorjem ni bilo meglene mrene. Krasno bodo imeli, sem vedel. Škrbina je bila jasno. Skozi daljnogled sem razločil križ in vsak kamen na vrhu.

Poldne. Šest ur bi rabil jaz na vrh. Ivan sam tudi. Na vrhu nisem videl nikogar. Seveda, s petimi nevaženimi mestnimi fanti tudi Ivan ne more hitro.

Gledam od časa do časa na vrh.

Ura je dve. Gledam vsakih pet minut. E, Ivan, težave imaš s prijatelji, vem.

Tri. Nikogar. Najbrž so se vrnili. Bolj pametno kot preveč tvegati. Ivan je pameten. Le tu in tam še pogledam.

Glej jih! Ivan je in njegovi. Drug za drugim prihajajo na vrh. Ivan je pri križu in se ga oprijema. Še meni postane mehko pri srcu. Mahajo. Vedo, da jih gledam.

Srnjak, ki sem ga čakal, je prišel. In tri enoletne srnje z njim. Tropice se je pasla. Če gledam divjačino, mi čas najhitreje mine.

Sonce je obsevalo Škrbino že od zahodne strani. Začela je rdeči. Hotel sem jo videti z daljnogledom.

Nemogoče! Ivan s prijatelji je bil še vedno na vrhu. Ivan, brž, brž! Takoj dol, še je čas, če ne, vas bo lovila noč na Previsu.

Saj veste, gospod, podnevi ste bil takrat z menoj na Previsu, pa ni bilo lahko. Ponoči še jaz ne hodim nad tam.

Toda oni stojijo. Gledam neprestano. Ura teče. Ivan, prepozno bo! Takoj se odpravim na pot. Dve uri imam do Previsa, oni poldnogo. Log daj, da jaz prej pridem tja.

Dolgo se ne stemni v gorah, res, toda v gozdu, po katerem sem hodil, je temno mnogo prej. In ko sem prišel više med rušje, je bil že trden mrak. Preden sem pa prišel pod Previs, je bila pa že gosta tema.

Ko stopim okrog zadnjega grebena, veste, tistega, kjer je pot vsakana v steno, zaslišim kotaljenje kamenja in glasove. Hitim.

Pod Previsom se fantje sklanjajo nad nekom. Nad Ivanom.

Padel je s stene, izvem.

"Vse nas je spustil po vrvi čez Previs, sam je v temi zgrešil prijem."

Ivan me še spozna.

"Stric!"

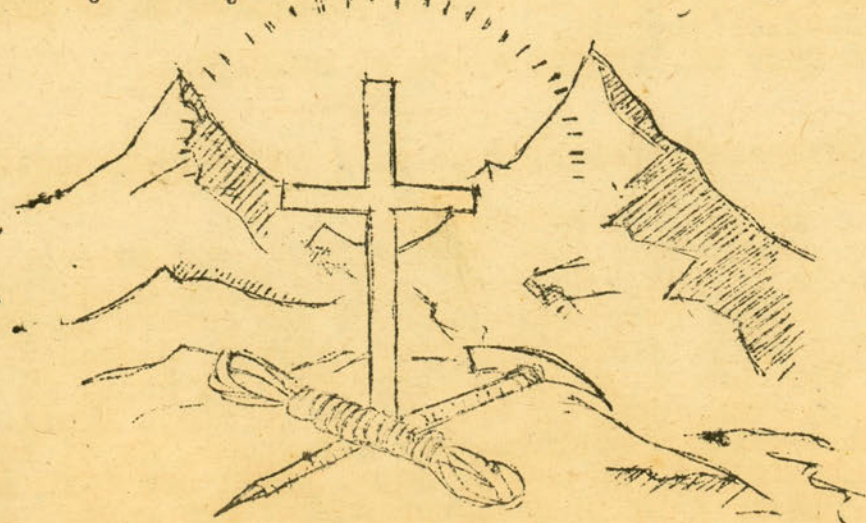
Sklonim se nadenj.

"Planina me je učarala. Na vrhu. Lepota... Pozabil sem na čas, prepozno smo krenili... Kmalu pod Škrbino nas je preletel orol in njegova perot me je obsenčila..."

Tabora Ivan ni videl več živ.

Logar je molčal.

Planina in orlja kreljut.

BOR

ŠOTOR

Irno že spi brat Stanko poleg mene. Šotor je spredaj široko odprt. Topla poletna noč je. Privzdignem še stransko vrlo štoro tako, da zaveje odvežujoč vrani tok od odprtine do odprtine.

Misli mi ozive, spomini prihajajo. Šotor.

Kakšno je že bilo moje prvo srečanje z njim? "Sveti šotor", "Izraelci so stanovali 40 let v šotorih"... Ja, zgodbe stare zaveze tam v ljudski šoli. In potem nova zaveza in liturgija: "Šotor Najvišjega", "Tako lepi so tvoji šotori!" in spet: "Ali naj postavimo tri šotore?"

Čudno mi je takrat zvenela ta beseda, prav tako zvenela kot "skrinja zveze", "babilonski stop" in "cestninar"... Toda nekliko drugače pa kajti pod vsemi temi izrazi si nisem vedel nič pravega predstavljati, medtem ko sem imel o štoru že od vsega začetka kar pravilno predstavo.

Ne spominjam se, da bi nam bil katehet ravno to stvar posebej razložil. Mislim, da mora biti že v besedi "šotor" sami nekaj takega, kar zbujaja v človeku pravo predstavo o pomenu, ki naj ga pomeni. Da, v besedi klošuta, ki naravnost pomenijo naravne glasove; ne, ni tako, pač pa na neki drug način. Tudi tako kot pi besedah: kremen, bar, mladost, svetel. Te besede ne posnemajo glasov, ampak s svojo barvo, tvidoto, nekoho, s svojim zvokom zadevajo bistvo stvari. Taki ni je morala tudi beseda "šotor" že od vsega početka izgovorno govoriti.

Varsikaj sva se pozneje še srečala s šotoom: v potopisih iz tujih krajev, v poročilih o ekspedicijah poznanih deželah, v "Triglavovem letetu", večno v zvezi z romantiko in mladostjo. Mi čudno, če je postavljanje šotora in življenje v njem postalo ena mojih mladostnih želja, eno mladostnih hrepenenj. Predstave o njem se se jasile, a venca skrivnostnosti in prvinske lepote, s katerim je bil obdan, mu ni nobena stvar v zela.

"Skavti tabore v hosti! Malo pod Dragarjevo brvjo."

Kot bomba je med nami vaškimi otroki učinkovala ta novica, ki jo je prinesel Smoletov Stanko. Posebno name. Kajti o skavtih sem bil že nekoliko bral. V "Našem rodu" kake članke in zgodbe Frana Milčinskega. Enkrat sem jih bil tudi že videl, kako so z lahkotno pesmijo v skavtskem redu stopali za našo vasjo. O skavtih sem imel predstavo, da so plemeniti, požrtvovalni, a tudi praktični in okretni. Gorej same lastnosti, ki mladega paglavca morajo privlačiti. In pa: tabore v šotorih! To si moramo ogledati. Popoldne se je zbral naš trop. Vodja sem mu bil jaz. Ne vem, kako to, saj sem bil vendar skoraj najšibkejši med vsemi.

Mimogrede smo bili tam. Bilo je tiho, le pesem vrbove piščali se je topila v daljnem šumenju istrice na pzu. Potajili smo se tudi mi. Stanko je mesto natančne pokazal. Še nekajkrat cik-cak po glini med vrbovjem in bili smo spet na tavnatih tleh.

"Stoj!"

Čekali smo. Kdo vendar? Trajalo je precej časa, da sem opazil skavta stražarja, kajti njegovo zeleno barvo njegovega kroja ga je dobro varovala. Prikužno, a resno nas je motril izpod širokega klošuka. Bil je večji od vsakega med nami.

Preveč sem bil iznenađen in predolgo sem iskal besede, da bi ga nagovoril. Čekali so se že natrli v grudo in silili naprej.

"Tu ne smete naprej!"

Tak sprejem je bil tudi zame iznenađenje. Toda povelje je bilo zame sveto. Drugi sveda niso bili za to. Nam da ukazuje? Nam v naši hosti? Kdo nam bo branil? Najobjestnejši jo je že dobil z dolgo stražarjevo palico pod rebra. Videl sem, da nasih ne bo več mogoče zadrževati. Tal mi je bilo. S skavti bi se dalo gotovo mirno pomeniti. Toda napadli smo mi.

Uuu!

Svarilen zvižg skobca.

Uuuu! Uuuu! je odjeknilo v hosti.

Trenutek, in iz grmovja se je prikazalo petnajst skavtov, oboroženih z enakimi palicami kot stražar. Nas pa je bilo samo deset in tako najhnih. Našim je korajža splanula. Razgubili so se med protjem. Tani je bilo prav. Šel sem za njimi, čeprav bi tako rad ostal tam, kajti izza stare beke se je belil šotor. Šel sem, ker sem imel že načrt za naslednji dan: sam si pojdem na skrivaj ogledovati tabor, sam bom šel odkrit skrivnost šotora in skavtskega življenja.

Drugi dan sem se bližal od jezera skavtskemu taboru.

Bilo je tiše kot prejšnji dan. Samo šum z jezera, ki se ga pa kmalu tako slišiš, da ga ne slišiš. Divja vata je zaklicala nekajkrat med svojim letom nad vodno gladino po listici nazgor.

Preival sem se od grma do grma. Vejica se ni zločila pod mojo boso nogo. Ali sem se zmotil v smeri in razdalji? Vsako vbo sem poznal in vsak večji kaen. Ne! Tu mora biti tabor!

Tabora ni več...

Postal sem otožen. Kot dobri duhovi, če jih kdo vznemiri, so skavti izginili. Koraj sem zapazil sledove: ožgani kamni z bistriškega peča in z rušami zadelani pravokotni jarek okrog šotora.

Leta so tekla, mladost je ginila.

Davne želje mladosti so se mi izpolnjevale druga za drugo: veslal sem sam po jezeru in preko njega, brzel v brzcu preko stotin kilometrov; sledil sem divjačini, videl gamsov zlatorogov cele trope, tvegati za planike življenje, tal pod mogočnimi slapovi, vžival romantiko planske noči; kuril sem kres, bil plat zvona; doživel sem meglo in vihar v večnem snegu, šel o polnoči sam čez pokopališča in mimo drugih "strašnih" krajev, slišal biti vsako nočno uro...

Želje so sle v izpolnjenje, sanje mladosti so postale resnica.

Šotora in taborjenje se nisem doživel. Čemu čaka usoda ravno s tem tako dolgo?

Sovražnik nas je preganjal. Nastanil se je po vseh okoliških vaseh. Bilo ga je kot še nikoli.

Mi smo bili štirje.

Rebo je bilo črno. Bilo bo več dni; zgodnja pomlad je, temperatura bo padla blizu na ničlo.

Na nočnem kozolcu ne bi bilo varno. Tudi cerkev in zvonik so že pretaknili. Skrivališče v podzemski jami Mačkovec je bilo izdano. Najgostejšo smreko premoči v eni uri. Hrana nam je bila ravno pošla. Do hiš ne bomo mogli, dokler bo sovražnik tukaj.

Imeli smo vsak eno šotosko krilo. Daleč v gozdu, na jašci med gostim nasadom pešicistličnih smrek smo razpeli šotor.

Moja prvi šotor! Prvo taborjenje! Združeno z divjo romantiko skrajne smrtnosti nevarnosti.

Teden dni je bilo, teden dni nismo smeli do hiš, teden dni smo zategovali pasove. S šotorom smo kljubovali naravnemu elementu mokrote. In le ker smo bili suhi, smo mogli premagati tudi drugega naravnega sovražnika: glad.

Šotor nam je rešil življenje.

Nekaj besed pri sosednem šotoru. Zamena straže. Prasket pri ognju. Novi stažar je razpihal žerjavico in naložil dračja.

Šotor....

Urago mi pomeniš. Skavtu si toliko kot kmetu zemlja, delavcu stroj, kapitanu ladja, vojaku puška.

Šotor... Spomin si mi. Spomin mladosti, mladostnih sanj, spomin na lepa taborjenja in na najgloblje doživetja.

Šotor... Šola si mi. Visoka šola življenja, ki me učiš spoznavati, kaj je prav za prav za telesno življenje potrebno. Kot se da za duhovno življenje ves Kristusov nauk izraziti z enim stavkom: "Skrbite najprej za božje kraljestvo, vse drugo se vam bo navrglo!" tako se mora dati izražiti tudi osnovno resnica za telesno življenje na kak kratek in preprost način.orda takole: Ne nosi s seboj zlata, če nimaš kruha, ne diamantov, če nimaš vode, ne knjige, če nimaš obleke, ne blazine, če nimaš šotora.

Šotor... Oponin si mi. Stalen opomin: Boji pripravljen! Kakor se kmet zave svojega bistva šele, ko ga spomladi zemlja pokliče; kakor delavcu zaigra srce in se mu razliže obraz ob pesmi strojev; kakor vojak šele ob trdem vojaškem koraku začuti v sebi ocalenost, tako je skavt šele s šotorom pravi skavt, pripravljen na vse, zlasti pa za borbo na življenje.

Ohrisi šotorske ouprtine gnejo. Srebrni spev čvčkov z jase in žametni dalji glasovi iz jezarskega traja so mi mehka blazina in zlatenje smrekovih vrhov nad menoj me uspava.

JAVOR

TVOJA PESEM - MAMICA MOJA

Slaherni dan, ko lega nane večerni pokoj, začujem tvojo pesem iz daljave, mamica moja: Odtigan sem od tebe in v moji duši se grmadi hrepenenje polna nava; ko je v meni nemir prečbilo in od bolečine žgoča rana ne preneha peči, ko sem sam, sam brez dobrote, zaslado in ljubezni srčce, začujem tvojo pesem, pesem orožih nikdar overenih, pesem travnikov in trav, pesem gozdov in govic, pesem vode in zemlje, dneva in noči, pesem življenja blažene sreče: mati, tvojo pesem. Takrat skoprim, kot otrok z zrcem in lačnimi ustnicami iščem, hrepenim in koprim po dobrote neizmerni slasti. Tvoja pesem mi je krepčilo za dušo in telo, ne sanja, ampak življenje razširja obilnosti, ki je samo pri tebi.

Ve najdem več miru brez tebe, zakaj moja kri pije nenasitna tujina, moje srce je ponjano kot cestni tlak, v moji duši ni miru, pokojnega, vesolega, hrepenedečega. Vse, prav vse se je zlomilo, mati, v Tvojem otroku, ko je šel od tebe v mrzlo daljavo, ne pot, v prepadu se končujočo, pot nemira, skali in tegob.

Poslušam pesem tvojega srca in pijem radost tvojega življenja. Lečiš mi rane, grozotno zadržujoče, kot balzam dišeči in tvoja misel mi množi vero vase, upanje daje v življenje vedno znova se porajajoči vir, ki prihaja iz tvojih nikdar usahljivih korenin. In tvoje ljubezni, o mati, ne zanjka nikoli: ne umori je ne dalja tujina, ne sovražstvo hudobije, ne lup nemira, ne smrt, kot zver na človeka prezeča, ljubezni ni tvoje konec nikdar in nikjer.

Že noč mi zakriva dremotne oči in pesem se tvoja izgublja, a tvoja ljubezen ostaja v meni ko biser, ki leske v tujini zgubiti ne more, ki ljudje in stroji, zlo in obup ga nikdar ne uničijo.

Teptaj me tujina, pij mojo kri do kaplje poslednje, vlij v moje žile strupa, stri

mi tilnik, zažgi me v prah, vere ti materine, dane otroku pri prvem objemu, upanja njege in ljubezni mero neskončno ne uničiš nikdar. Zakaj mater imam, čeprav v dajavi, in ti je doseči ne moreš nikoli, nje, ki več je ko vsi zakladi slepeči tvojih zemlja, ki višja je kot ponosno vzdigajoče glave tvojih gova, ki močnejša je ko grmada vsega nad sirotami se zlivajočega zla, ki greh je ne premami nikoli in strast je ponizati ne more pred logom, Vsevidnim, Vsemogočnim.

Moč je že legla nad mano in izgubla se tvoja pesem, v kopnenje se izliva joča, v meni pa raste vera, neomajno ostaja upanje in lju zep, dobrotna kot tvoja božajoča dlan, je vedno močnejša - mamica moja.

Tam daleč, tam si Ti

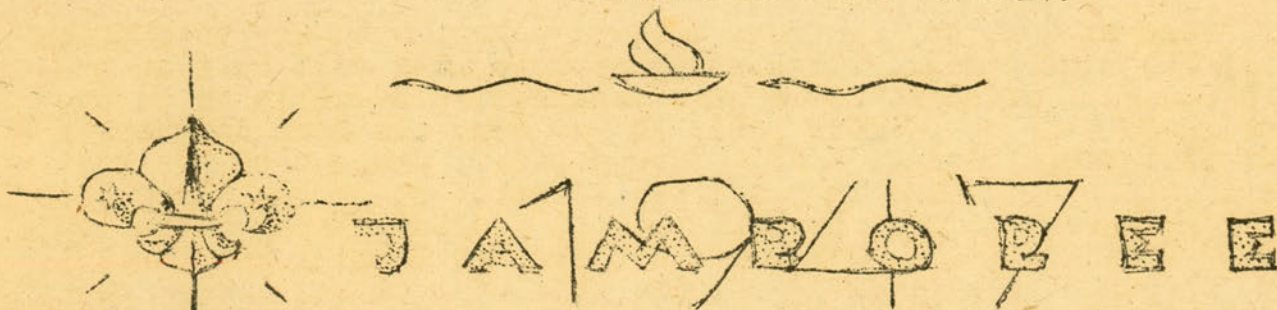
Potihnil dan je v spokojni mrak:
kot vila lahkokrila

si v moj dom priplula,
da točiš mi opoj sladak,
ki zleči rane trdožive.

Besede Tvoje dobrotljive
so nad mano se v objem izlile,
srce z dobroto si zasula:
in se utopila si v svileni mrak.

Z življenjem zdaj se sam
v nočju tujih tal igram.

Iz dalje še za hip
odpri oči mi ljubeznive,
odvrni temne gmote svit,
iz solz ustvari biserni nakit:
raziskri me v nov razcvit.

Šesti mirovni jamboree (mednarodni skavtski tabor) bo od 6. do 21. avgusta 1947 v M o i s s o n u (med Mantesom in Vernonom severno od Pariza). Zavzemal bo 750 ha površine, da bo imel prostora za 66.000 skavtov po pet dni (20.000 inozemcev, 10.000 francoskih skavtov in 6.000 inozemskih vodnikov); poleg tega pa še za 30.000 francoskih skavtov, ki bodo jamboree obiskali in smeli ostati 48 ur.

Jamboree organizira "jamboreeska zveza 1947", ki je na delu že od 1.1945 in si je postavila za cilj organizirati vzorni jamboree.

Povabljenih je 52 narodov. Število udeležencev določuje Mednarodna zveza. Avstrija bo smela poslati skoraj 300 skavtov.

Delegacije bodo morale biti organizirane v četah po 35: 1 stegovodja, 2 pomočnika in 32 skavtov. Vsaki skupini bo dodeljen en francoski skavt kot pomočnik. Vsaka skupina bo imela na razlopage 750 m² (25 krat 30). Prostor začne lahko urejevati že 6. avg., urejen mora biti pa do 8. avg. zvečer. Slavnostna otvoritev bo 9. avgusta.

TRONJ MADO

BRUCOŠ

Razmislite, molim vas
liepo, dragi moji prijatelji,
što se dogodilo 15.
studenog 1946. godine.

Pravota je to, gospodo moja, da ne pamtite
historijske datume. - Saprut ću vam, o vi slabi
djeci, ne poviesti. To je dan kojeg se abitu-
riant Petrica Svrdlić uписаo na sveučilište u
Graz. To je dan kojeg je sovi mudroslovnoj iz-
valo još jedno pero, a glibus pod njenim nogama
počeo se okretati od veselja. Još jedan lumen
obdario je svojim gimnazijalsko-kolekumenskim
mozgom ovo svetište znanosti. Još jedna pametna
iluzionija ukrasila je galeriju mješovitih stu-
dentskih portreta.

Važno je Petrica Svrdlić nastupio Questuru
i pun akademskog dostojanstva bacio svoj pogled
po sali i s indeksom, kojeg je tri četvrtine neravno moralo viriti
iz džepa, odlučno se naputio na
prvo predavanje. Ukočio se
kao staromodni ovratnik, a nos mu
se počeo iznad očiju. On, Petrica
Svrdlić, student filozofije gazi
prostranim hodnicima stare univerze
da primi prvi obrok duhovne hrane.
Ulazi, sieđe (jasno u prvu klupu),
vadi crvenu, crnu i plavu olovku,
pola kilograma papira i zatim s ru-
kama na prsima očekuje dolazak pro-
fesora.

Vrata se otvaraju. Profesor
ulazi.

I sada nastupaju za Svrdlića
prva katastrofična razočaranja. O tome će nam najbolje znati pripo-
viedati njegov dnevnik:

Graz, 15 studenog 1946.

Sjedim. Očekam profesora. Vrata se otvaraju i
ulazi. On - profesor. Ali u tome času doživljavam
nešto strašno. Jedva što je profesor stupio u salu,
i studenti udri lupati nogama, nadijati knjigama,
olovkama... A profesor? - On se smije, klanja se,
donahuje rukom, a rulja na to udri još jače. Profe-
soru pak kanda je to milo pače mu, čini se i godi.
I stiže se i to - profesor izvadi neke cedulje
i čita po čita.

Niti je zvonilo, niti da se pomoliš, niti da pita
tko je izostao, niti traži spužvu i kredu. Čita on,
a vrata se otvaraju svaki čas i uvijek još netko u-
lazi. I nitko ih ne pita zašto su zakasnili. Ukratko,
strašno, užasno nekulturno, hetentotski, pigmejski.

Zgadilo mi se.

I nisam mogao više izdržati.

Dignem ova prsta.

Profesor prekine i zapita:

"Vi želite nešto kritizirati?"

"Molim vas," odgovorio kratko.

U tome trenutku kao da se zgrada prolomila. Ona ruija od studenata začela vrištati, ciepati knjige, gristi klupe, a klaviatura smieha i bjesnomočnog urlanja: "Brucōš, brucōš," pratio je moj izlazak...

Prekinuti ćemo, dragi čitaoci, iznašanjem intimnog pisanja Svrđlićevog dnevnika. ako mi obećate da me ne ćete izdati povjerit ću vam što je Svrđlić učinio nakon tog sudbonosnog sata.

Spustio naš Petrica fizionomiju i vuče nos po zemlji. I sada mu je liieda i žalostna.

U jednom trenutku okrene se filozof mučenik prema univerzi, pljune prezirno spominjući pri tome Kanta, Platona i ostale s vrlo malo pieteta.

Konačno se razpalio. Ubrza korak, udje u prvu gostionu i u nalletu pravećnoga biessa svlada tri Stammgeichtari odluču pri tome da ne će polaziti na sva predavanja kako si je to preduzeo, da ne će pisati cielo predavanje kako je mislio i konačno - ali priznajte prijatelji dosta sam vam već kazao, jer napokon to je ipak Svrđlićeva privatna stvar.

Skauti Austrije međunarodno priznati.

Direktor Međunarodnog skautskog ureda Wilson uzeo je učesća u pregovorima saveznog vodstva austrijskih skauta u Beču 3. studenog 1946. U toj prilici predao je poruku Međunarodnog ureda. Molba za ponovni primitak austrijskih skauta u svetski skautski savez bila je od svih naroda radošno primljena. Međunarodnom uredu stigli su odobravajući odgovori iz svih dijelova svijeta. Tim priznanjem dobiva Austrija između ostalog, kao redoviti član, mjesto i glas kod međunarodnih konferencija skauta, i pravo da sudjeluje kod međunarodnih velikih logorovanja t.zv. jamboree. Već prigovor dvaju naroda između 67 unešenih naroda dostaje da se onemoguću primanje.

Skavtska štafeta prinesla iz Nizozemske poslanicu sv.očetu.

8. nov. 1946 je skavt Marco van Weede, sin nizozemskog poslanika pri Sv. stolici, prinesel sv.očetu poslanicu nizozemskih katoličkih skavtov De Verkenners. Poslanica je bila napisana na velikom taborjenju nizozemskih vojev pri Meldorpu na dan sv. Petra in Pavla. Nato so voji zborovali v Haagu. Zborovanja so se udeležili tudi prijatelji iz Anglije, Francije, Španije, Belgije in Švice. To poslanico so potem nizozemski, belgijski, francoski, švicarski in končno italijanski katoliški skavti prinesli dolgo progo iz Haaga v Rim.

Međunarodni logor u Kopenhagenu.

Od 9 - 17 jula 1946 bilo je u Kopenhagenu održano međunarodno taborovanje. 10.000 gostiju iz Vel. Britanije, Francuske, Nizozemske, Islanda, Švedske, Finske i Švicarske provelo je ispod 2000 šatora ugodne ljetne praznike.

Palača kao skautski dom.

Florentinski skauti su zdvojno bili u potrazi po cijelom gradu za skautskim domom, dok im konačno nisu ponudili palaču Ricciardija. Tako oni sada biveju u raskošnim palačama s dragocjenim freskama, a pred ulaznim vratima dva karabinjera s crvenim perjem na šeširu čuvaju strazu. Usprkos toga se skauti tamo ne osjećaju udobno i bili bi veseli, ako bi im dodijelili jednostavnu baraku.

Dan sv. Đorđa u Windsoru.

28. travnja bila je u kapeli sv. Đorđa državna služba božja. 1000 skauta iz čitave Engleske prisustvovalo je tom događaju.

Austrijski roverji taborili v Švici.

Na povabilo skavtov kantonov St. Gallen in Appenzell so se tirolski roverji in skavti udeležili mednarodnega zborovanja roverjev Rohrschachu.

AKADEMSKI ROVERSKI KLUB
STUDENTS' ROVER CLUB

JANUARY

1947